

Prevenci kriminality obecně a prevenci kriminality mládeže zvláště byla v posledních letech věnována velká pozornost. Po roce 1989 došlo k výraznému nárůstu kriminality. Na tento nepříznivý vývoj bylo nutné odpovídajícím způsobem reagovat. Proto politické špičky poloviny devadesátých let reflektovaly již delší dobu trvající volání z řad odborné veřejnosti po účinnějších programech prevence kriminality. Jedním z nástrojů byla zvýšená podpora, a to zejména finanční, již existujících preventivních aktivit a ve spolupráci s odbornou veřejností též hledání nových preventivních strategií. Jednou z nejdůležitějších pak byla strategie prevence kriminality dětí a mládeže spočívající v hlubším resocializačním a výchovném působení a podchycováním kriminogenních faktorů u mládeže již od útlého dětství. Vysoká pozornost věnovaná prevenci kriminality mládeže byla zcela oprávněná. U mladých lidí existuje reálný předpoklad možné pozitivní změny osobnosti mladistvých pachatelů při správně volené resocializační a reedukační strategii. Na druhé straně je však období mládí obdobím, nejen možnosti pozitivní formace, ale i obdobím, kdy může docházet k psychickým, sociálním a mravním deformitám, které mohou předznačit budoucí delikventní dráhu jedince.